

CHIRURGEUN

OCCULTE THRILLER

VINCENT NORÁ

CHIRURGEN

Met speciale dank aan Femke van der Werf. Mede dankzij jouw steun en grenzeloos geloof in mijn kunnen is dit boek tot stand gekomen.

© 2013 Vincent Norá
© 2013 Zilverspoor
Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Studio Zilverspoor
Portretten omslag: Arman Zhenikeyev, luxorphoto/shutterstock.com
Foto Amersfoort omslag: Teo Stuivenberg/shutterstock.com

Typografie: Studio Zilverspoor
Redactie: Patrick Brannigan

ISBN 978 94 9076 735 8
NUR 332, 335

www.vincentnora.nl
Facebook: [authorvincentnora](https://www.facebook.com/authorvincentnora)
Twitter: [@vincentnora9180](https://twitter.com/vincentnora9180)

www.zilverspoor.com
www.artbooksshop.com
info@zilverspoor.com
Facebook: [zilverspoor67](https://www.facebook.com/zilverspoor67)
Twitter: [@Zilverspoor](https://twitter.com/Zilverspoor)

Shawnee-territorium, november 1733

De gedachte aan de terugkeer van zijn lief verwarmde Michiel tijdens de koude wacht buiten het indianenkamp. De Shawnees leken eindelijk verzonken in een diepe slaap. Zelfs de honden, die tot in het holst van de nacht onrustig tussen de tipi's zochten naar etensresten, waren gestopt met snuffelen en piepen. Lukraak verspreid over het terrein lagen ook zij nu te slapen. Michiel kon eindelijk beginnen met het moeilijkste deel van zijn onderneming. Er was haast geboden, want de *Terschelling* zou binnen enkele uren vertrekken. Als hij ontbrak zou kapitein Verbruggen niet op hem wachten.

Een zachte, koude bries ruiste door de bomen en deed het hoge gras wuiven. Slechts de sterren en een bleke maan verlichtten het landschap om hem heen. Zijn ogen waren inmiddels gewend aan het donker, maar omdat hij zich in een vreemde omgeving bevond, bewoog hij omzichtig en woog hij elke stap die hij zette op een goudschaaltje. Hij had geen idee hoe waaks de honden waren. Wellicht sloegen ze aan bij het minste teken van onraad. Wat de hele situatie niet gemakkelijker maakte, waren de drie wachters die min of meer willekeurig rondes om en door het kamp maakten.

De stevig gebouwde mannen waren tot op de tanden bewapend en ze zouden geen enkele genade tonen als zij Michiel zagen. Een eenzame blanke zou hier geen schijn van kans maken in het holst van de nacht.

Om zich te beschermen tegen de ergste kou had Michiel zijn cape aangetrokken. De wollen capuchon kriebelde tegen zijn wangen en ontnam hem een deel van zijn toch al beperkte gezichtsveld. De grond waar hij over liep was drassig en oneffen. Overal lagen twijgjes die zijn aanwezigheid verrieden met hun gekraak. Door de regen van de afgelopen uren waren zijn schoenen doorweekt en de kou had zijn voeten pijnlijk doen aanvoelen. Ondanks al dat ongemak had hij roerloos liggen wachten, tot het moment waarop hij het veilig genoeg waande om op te staan. Geen van de bewakers was in zicht en als zijn observaties juist waren, dan had hij nu enkele minuten de tijd om in het tentenkamp binnen te dringen en opnieuw beschutting te zoeken voor hij de tent van de sjamaan in kon sluipen.

De tent van de sjamaan bevond zich aan de rand van het kamp. De ingang was, net als die van de andere tenten, naar het midden van het kamp gericht. Hoewel de tenten niet in een perfecte cirkel stonden, had iedereen vrij zicht op de ingang van de andere tenten. Naarmate hij dichterbij kwam zag hij dat voor de ingang van alle tenten een doek hing. Met iedere stap voelde Michiel de spanning in zijn lijf toenemen. Als hij tussen de stappen door even om zich heen keek om in te schatten hoe groot de volgende stap kon zijn, voelde hij zijn hart kloppen in zijn borst. Ook moest hij moeite doen niet te hijgen. Elk geluidje leek te worden versterkt.

Hoewel hij op nog geen honderd meter van het kamp had liggen wachten, leek de afstand veel groter. Pas toen de eerste tent binnen handbereik lag, nam Michiel een moment om de volgende fase van zijn sluiptocht uit te stippelen. Omzichtig

keek hij het hele kamp rond en identificeerde hij eventuele obstakels op de weg naar de tent van de sjamaan. Hoewel de grond bijna egaal zwart was, durfde hij tot de voorzichtige conclusie te komen dat er niets was dat zijn aanwezigheid kon verraden, behalve een hond die voor de tent naast die van de sjamaan lag te slapen.

In de tent waar hij naast stond begon iemand te snurken. Michiel schrok op van het geluid en de adrenaline gierde door zijn lijf. Onwillekeurig stapte hij naar voren en ineens stond hij open en bloot in het licht van het kampvuur, dat in het midden van het kamp brandde. Met een zucht probeerde hij de spanning wat te verlichten, maar de opwinding was te groot. Tot overmaat van ramp zag hij een bewaker aan de overzijde van het kamp lopen. Blijkbaar had hij Michiel nog niet gezien, maar hij had wel vrij zicht op de plek waar Michiel zich nu bevond. Een onverwachte beweging zou ongetwijfeld de aandacht van de bewaker trekken, dus met het risico betrap te worden, hurkte hij langzaam tot hij niet meer was dan een balletje mens. Voorzichtig keek hij om zich heen om te zien of er nog een andere bewaker in zicht kwam. Enkele seconden later was de indiaan verdwenen achter een tent en kon Michiel een sprintje trekken naar beschutting.

Het geluk was echter niet met hem. In de stilte van de nacht hoorde hij het zachte getik van houten wapentuig dichterbij komen. Vlak bij hem bevond zich een alerte en agressieve indiaan. Behalve pijl en boog voor de lange afstand, droegen die wilden ook altijd een stenen bijl of een knoetachtig slagwapen. Om ontdekking te voorkomen drukte Michiel zich met zijn rug zachtjes tegen de tent achter hem aan. De bewaker was nu op nog enkele voetstappen van hem verwijderd. Ondanks het duister kon Michiel de man goed zien. Zijn donkere huid glom in het maanlicht

en de spieren van zijn armen en borst waren goed zichtbaar door het schaduwspel van het kampvuur uit het kamp. Ondanks dat Michiel zelf een iel mannetje was en hij het fysiek waarschijnlijk af zou leggen tegen deze man in een eerlijk gevecht, wist Michiel dat hij hier het voordeel had van de verrassing. Nadat de indiaan twee stappen voorbij hem was sprong Michiel naar voren en sloeg de wachter met een welgemikte klap in de nek bewusteloos. Het liefste had hij hem ook nog uit het zicht gesleept, maar na twee keer trekken aan het been van de indiaan gaf Michiel het op en stapte hij in een rechte lijn op de tent van de sjamaan af. Zonder gezien te worden bereikte hij de ingang.

Michiel had niet veel tijd om de situatie in te schatten. Het doek voor de ingang blokkeerde alle zicht naar binnen toe. Uit de tent kwam geen enkel geluid, maar hij had geen idee waar en of de sjamaan sliep. Voor hetzelfde geld lag hij direct voor de ingang. Uit angst dat de hond wakker zou worden en aan zou slaan, besloot Michiel dat hij geen andere optie had dan de gok te wagen.

Het leren doek was zwaar en veegde over de grond. Door een zo klein mogelijke spleet glipte hij naar binnen. Met zijn rug tegen het tentdoek aan wachtte hij even tot zijn ogen aan het nog grotere duister waren gewend.

De ronde tent was vrijwel leeg. Op de vloer lagen enkele bizonhuiden en paardendekens. De takken, die het skelet van de tipi vormden, drukten op verschillende punten tegen zijn rug en armen. De ribben en dwarslatten waren min of meer verweven tot een stevige constructie. Michiel had geluk dat de sjamaan aan de andere zijde van de ingang sliep. Als hij linksom was binnengekomen was hij waarschijnlijk tegen hem aangestoten, of erger, boven op hem gevallen. Er was echter geen tijd om daar over na te denken. Hij keek de tent rond op zoek naar het beeldje waar hij voor gekomen was.

Het silhouet moest gemakkelijk te herkennen zijn. Gisteren had hij het beeldje in vol daglicht kunnen aanschouwen. De beeltenis was onmiskenbaar de kruising van een beer en een poema: de kop en borst waren die van een beer klaar voor de aanval, de romp en achterpoten waren gracieus als die van de poema. Het beeldje was niet groot en gemaakt van hout.

Op een kist aan de andere kant van de tent zag hij de staf van de sjamaan liggen. Het was de enige plek waar het beeldje kon zijn, want nergens anders had hij het kunnen ontdekken. Voorzichtig sloop hij naar de kist toe en haalde zo geruisloos mogelijk de staf er af. Even keek hij over zijn schouder om te zien of de sjamaan nog sliep. Die lag onder een paardendecken en leek verzonken in een diepe slaap. De man bewoog niet. Voorzichtig testte Michiel het deksel van de kist. Zonder geluid kreeg hij die er af. Heel voorzichtig legde hij het deksel naast de kist neer. De kist was diep en hij kon de inhoud niet zien. Op de tast zocht hij naar zijn buit en na enkele bewegingen had hij te pakken waar hij voor kwam.

De overwinningsroes maakte hem onvoorzichtig. In zijn enthousiasme stootte hij met zijn schoen hard tegen het hout van het deksel.

Michiel schrok van zijn eigen lomtheid, maar er was geen tijd om daar over na te denken. In zijn ooghoeken nam hij beweging waar. Zonder omhaal sprong Michiel met het beeldje naar de uitgang van de tent, wrong zich langs het doek en rende terug in de richting waar hij vandaan was gekomen. Het was maar goed dat hij zo snel kon rennen, want de sjamaan begon woedend te schreeuwen voordat Michiel goed en wel de tent uit was. Een wachter greep Michiel bijna bij de mouw vast. In een flits besloot Michiel dat het beter was om door te rennen dan om te proberen de indiaan knock-out te slaan. Tijdens het rennen hoorde hij hoe het

voltallige kamp werd gewekt door het geschreeuw van de sjamaan en de wachter. De sukkels kwamen niet eens achter hem aan gerend! Tussen de kreten van de mannen door hoorde hij ook het blaffen van de honden. Als die mormels zijn geur zouden oppikken was hij kansloos. Zo snel als zijn benen hem dragen konden, rende hij naar de beschutting van de bomen.

Hij struikelde over takken en bijna verzwikte hij zijn enkel toen hij een gat in de grond over het hoofd zag. Als een bezetene rende hij in de richting van het water dat hij in de verte kon horen stromen. Achter hem klonk het geblaf van de honden steeds dichterbij. Het was een kwestie van seconden voor ze bij hem zouden zijn. Luid hijgend en met een bonkend hart bereikte hij de waterkant. Ondanks het ijskoude water was er geen moment te verliezen. Hij duwde het beeldje tussen zijn riem en waadde de beek in. Achter hem hoorde hij de honden dichterbij komen. Zodra het water tot zijn knieën kwam, dook hij voorover, zwom hij zo snel mogelijk naar de overkant en klauterde de oever op. Koortsachtig keek hij achterom. De honden waren vlakbij de waterkant en zijn voorsprong kromp snel. Hij rende snel door in de richting van het schip.

‘Als ik flink doorloop haal ik het nog,’ dacht Michiel. De wolken verborgen de maan en de meeste sterren. In bijna volledige duisternis rende hij door, zoekend naar de lichten die de plek van zijn schip zouden markeren.

Nadat hij, voor zijn gevoel, eindeloos lang had gerend, beseft Michiel dat er geen andere geluiden meer waren dan de wind en het kraken van takken onder zijn voeten. Enkele hartslagen lang gunde hij zich rust. Tussen het hijgen door luisterde hij ingespannen. Nee, hij hoorde niets meer. Het geblaf van de honden was verdwenen, evenals het gekrijs van die wilden. Voorzichtig tuurde hij in het woud achter

hem. Tussen de bomen door zag hij de gloed van fakkels. Michiel haalde nog een paar keer diep adem en haastte zich naar de veiligheid van het schip. Snel zou hij veilig aan boord zijn.

Vlakbij hoorde hij het breken van een tak. Het geluid sneed door de nacht en opnieuw gierde de adrenaline door zijn vermoeide lijf. Opnieuw rende hij in de richting van het strand. Bij de bosrand keek hij kort achterom en zag hij de silhouetten van zeker zes indianen afgetekend tegen het decor van bomen. De honden waren nergens meer te zien. Die rotzakken hadden de honden naar het kamp teruggebracht en een kleine groep krijgers was in stilte achter hem aan gegaan. De mannen kenden dit terrein op hun duimpje en ze kwamen dichterbij. Voor zich zag Michiel inmiddels de lantaarns van het schip branden in het duister. Voor hij zich het goed en wel besepte had hij het al rennend op een schreeuwen gezet. Met veel kabaal en handgebaren rende hij het strand op.

De wachters van het schip reageerden direct. Ze richtten hun musketten op Michiel. Dit deed hem even vertragen. Als ze slecht mikten, kon hij geraakt worden. Ineens hoorde hij een doffe knal en suisde er een kogel langs zijn hoofd. Instinctief maakt hij een snoekduik in het zand. Een woedende Shawnee krijger rende met een tomahawk op hem af. De man sprong. Opnieuw klonk het geknetter van geweer vuur. De indiaan werd geraakt in de borst en viel boven op Michiel neer. Michiel duwde het lijk van zich af, stond op en klopte het zand van zijn broek af. De andere indianen gilden en vluchtten het bos in.

Kapitein Verbruggen kwam in zijn richting gelopen. Hij was een imposante figuur, met zijn zwarte hoed op en zijn rijk versierde pak. In een prachtig gedecoreerde schede hing zijn zwaard losjes langs zijn dikke benen. De man keek

nors, stak zijn arm met gebalde vuist in de richting van de vluchtende indianen en riep hen luidkeels na: 'Hoe halen jullie het in je hoofd om onze chirurgijn te scalperen? Ga terug naar jullie kamp!'

De kapitein reikte Michiel de hand en klopte hem op de schouder. 'Ik zei toch al dat het beesten waren? Vanmiddag was je nog hun held, nu word je opgejaagd als een stuk wild.'

Michiel knikte alleen maar.

